

Poteca

Nicu Hăloiu

Poteca

...

Și urc și urc spre vârf de munte
Și mă simt așa de mic
Pe poteci cu pante-abrupte,
Mereu cad și mă ridic, cad și iarăși mă ridic,
Și nu mă las, urc înainte,
Că acolo sus mă-așteaptă
Judecata cea mai dreaptă,
Iar când puterile-mi puțin,
Mă fac să cad că-i tare greu,
Aud același glas, mereu,
Ridică-te și hai la Mine!

...

Și dacă oasele te dor,
Ți-e greu și începi să plângi,
Nu te opri, urcă ușor,
Eu te aștept, biet călător
Și tu la Mine tot ajungi!

...

Și-ți voi da loc de odihnă,
Plin de verdeată și lumină,
Ca să nu mai vrei să pleci
Să rămâi cu Mine-aici,
De cazi, te-ajut să te ridici
Și vei fi cu Mine-n veci